

Jonge god weet edelste uit Slovak Sinfonietta te halen

muziek/recensie

Slovak Sinfonietta, o.l.v. Victor Emanuel von Monteton. Gehoord: 22/3, Stadsgehoorzaal, Leiden.

Met 'Slovak Sinfonietta' onder leiding van Victor Emanuel von Monteton had de Stadsgehoorzaal iets bijzonders in huis. De 21-jarige dirigent had niet aangekondigd hoeven te worden 'als telg uit een oude familie van Franse graven'. Binnen drie minuten had je het kunnen verzinnen. Lang, slank, blond, gracieus, aristocratisch treedt hij voor ons op, met Haydns Symfonie in f 'La Passione' en Schuberts 5e Symfonie in Bes en als dirigent/pianist in Mozarts Pianoconcert nr 12 in A.

Deze jonge god weet het edelste en chicste uit Slovak Sinfonietta's muzikale potentieel te halen. Het jammer is dat edel en chic niet altijd even opwindend zijn. Voor dit optreden geldt bovenal beheersing, smaak, verfijning. Als Louis Couperus in de zaal had gezeten; had hij zich verheugd over zoveel lichte, blanke schoonheid. Het is al meteen aanwezig in het Adagio van 'La Passione', in de intieme bijna plechtig fluisterende violen, het smuffe hoorngeschal, de gedekte celloklank. In het Allegro laat Victor Emanuel node een weinig hartstocht toe; het beperkte aantal blazers geeft dit opgewekte deel een warme glans. Ook het Menuet krijgt een gedoseerd vorstelijk tintje door het tempo van de strikt in de maat gehouden driekwartsmaat te laag te kiezen. Het

sleept zich majestieus voort. Von Monteton zit achter de vleugel met de rug naar de (helaas veel te lege) zaal, midden voor het orkest. Zo dirigeert en speelt hij het 12e pianoconcert in A, bepaald niet als een kleine, sprankelende, dolle Amadeus, maar als een elegant jongmens dat vreselijk z'n best doet om het concert in sfeervolle banen te leiden. Dat lukt hem ook zeker, maar wij moeten wel een beetje vurigheid, voortgang, tintelende expressie missen. Zijn spel is zorgvuldig doordacht, maar precies, te gemaniëreerd. Bovendien is de rechterhand veel levendiger, scherper dan zijn linker die nu juist die virtuoze diskant diepgang en kracht moet geven. Zelfs de springende octaven in de bas-kant willen niet stoer en direct aarden.

Pas na de panze in Schuberts symfonie (wellicht is de last van pianospelen en dirigeren te groot geweest) komt in Von Montetons directie iets viriels, spannends, iets jongensachtigs. Hier merk je pas goed hoe fraai en transparant de violen spelen, angevuurd door een voortreffelijke concertmeester, hoe romantisch fluit en hobo samen zingen, hoe wondermooi de hoorn z'n gebroken slotakkoord laat neerdalen aan het eind van het Andante. Absoluut fijnzinnig, maar nu aangestoken door hemels vuur, schiet het Allegro vivace als Apollo's zonnewagen door het luchtruim, vrij van ballast.

Lidy van der Spek